

Planeta Albastră

A fost odată ca niciodată o planetă foarte frumoasă, numită Planeta Albastră. Această planetă era cea mai frumoasă din tot universal, deoarece Soarele îi stătea de mii de ani alături luminând-o și încălzind-o cu razele lui. Ploaia uda din când în când suprafața pământului, dând viață plantelor, animalelor și oamenilor care trăiau pe Planeta Albastră. La început oamenii trăiau în armonie cu soarele, cu ploaia și toată natura, având grijă de plantele și animalele din jurul lor. Soarele se trezea întotdeauna dis-de-diminează luminând și încălzind totul cu razele lui. Ploaia aducea apa, care potolea setea plantelor, a animalelor și a oamenilor, ajutându-i să rămână sănătoși și curați. Totul era minunat, până într-o zi de primăvară, când Luna, prietena Planetei Albastre, auzi trei voci nervoase. Erau Soarele, Ploaia și Omul care se certau nevoie mare, deoarece fiecare dintre ei se credea cel mai important dintre toți pe această lume.

Soarele spunea mândru:

- Eu sunt cel mai important! Fără mine pământul nu s-ar încălzi și ar fi tot timpul întunecat și friguros! Fără lumină și căldură toate vietățile ar dispărea!

Ploaia strigă:

- Ba nu este așa! Eu sunt cea mai importantă! Fără mine pământul s-ar usca! Plantele și animalele nu pot trăi fără apă!

Omul spuse înfuriat:

- Nicidecum! Eu sunt cel mai important! Voi sunteți doar două fenomene ale naturii! Fără mine plantele nu ar fi îngrijite și animalele nu ar avea ce mânca!

Glasurile lor erau tot mai puternice și mai răstite. Fiecare dintre ei era convins că este cel mai important din întreaga lume.

Atunci când Planeta Albastră a aflat de această ceartă, s-a supărat și întristat foarte tare. S-a hotărât să îi despartă pe cei trei certăreți, Soarele, Ploaia și Omul, dându-le fiecăruia câte o parte din pământ. Cei trei s-au bucurat, crezând că o să le fie mai bine singuri și că acum pot demonstra care dintre ei este cel mai important. Însă nu le-a fost prea bine.

Pe partea soarelui, era foarte cald și secetă. Pământul era transformat în deșert, deoarece lipsea ploaia și omul.

Pe partea ploii era întunecat și plin de apă, râuri umflate și inundații care măturau totul în calea lor, deoarece lipseau soarele și omul.

Pe partea omului era foarte urât, era plin de gunoaie, ambalaje și pungi de plastic aruncate peste tot, iar aerul era foarte poluat, îmbolnăvind-i pe oameni. Fără apă și fără soare, omul nu putea trăi și nu avea cum să păstreze natura vie și curată.

Într-un târziu, Soarele, Ploaia și Omul și-au dat seama că pe nicio parte nu mai există plante și animale, și au înțeles greșeala pe care au făcut-o. S-au dus rușinați să își ceară iertare de la Planeta Albastră, recunoscând că toți sunt la fel de importanți pentru a avea o planetă frumoasă și sănătoasă, plină de plante și de animale. Văzând că și-au învățat lecția, Planeta Albastră i-a

lăsat din nou împreună, iar natura și-a revenit încet încet la normal. Iarba a început să crească, munții au fost acoperiți în timp de păduri, păsărelele își făceau cuiburi și ciripeau în copaci, apele s-au limpezit și erau pline de pești. Omul a început să strângă gunoaiele și să le recicleze, curățând și ocrotind natura. Omul a învățat să nu taie mulți copaci, să păstreze râurile curate, să nu arunce gunoaie pe jos, să colecteze selectiv deșeurile și să le recicleze, să planteze pomi, să oprească robinetul, becul și televizorul atunci când nu le folosește, să folosească mai mult bicicleta decât mașina și să păstreze grădinile, parcurile, râurile și pădurile curate. De atunci, Soarele, Ploaia și Omul nu s-au mai certat, trăind împreună în pace și armonie. Planeta Albastră era din nou fericită.

(adaptare după povestea Povestea Pământului, autor Pop Crina Valentina, disponibilă online la <https://www.youtube.com/watch?v=yPlf-9evGLI>)